

Γι' άλλη μια φορά τ' αφεντίνα μας, πολιτικοί και κεφάλαιο σε ανιερή συμμαχία, μας μιλούν για το ηρωϊκό "οχι", για το αλβανικό έπος, για την εθνική αντίσταση, για την συντριβή του φασισμού. Γι' άλλη μια φορά θα προσπαθήσουν να μας ζαλίσουν στη δίνη του ψεύδους, αποκρυπτοντας ταυτοχρόνα την φρικαλέα αλήθεια του χρυσωμένου τους χαπίου: τα μυριάδες πτώματα των αλληλοσφαγμένων εργαζομένων.

Γι' άλλη μια φορά θα προσπαθήσουν να εξορίσουν στα παρασκήνια της ιστορίας την επαναστατική κραυγή των κολασμένων αυτού του κόσμου, από το μαή της θεσσαλονίκης ως τον ιούλη της Βαρκελώνης, εκείνη την κραυγή που ακριβώς επειδή απαιτούσε τον ελεύθερο σοσιαλισμό, πνιγίκε μέσα στα χέρια της διεθνικής αδελφότητας του κεφαλαίου και θάφτηκε κατ' αυτόν τον τρόπο και με την βρωμερή συνεργία των σταλινικών στη βαρβαρότητα του ΙΙ παγκοσμίου πολέμου.

Γι' άλλη μια φορά πίσω από το παραπετασμα καπνίου της ψευτικής αντιπαράθεσης μεταξύ δύο λαών ή δύο ιδεολογιών θα προσπαθήσουν να καταχωνιάσουν το κοινό τους μυστικό: το ότι ο πόλεμος είναι μια επικερδής επιχείρηση για δύο συμμορίες εκμεταλλευτών. Γι' άλλη μια φορά φάλλοντας υμνούς στο μύθο της εθνικής ενότητας και των ελληνικών ιδεών θα επιχειρήσουν να διαγραφούν από τις συνειδησεις μας την μνήμη της πανανθρώπινης συλλογικότητας που εγώνει τις εργαζόμενες μαζές πάνω από συνόρα και πατρίδες εναντία στους εκμεταλλευτές τους.

Αν ο ΙΙ παγκόσμιος πόλεμος εκτός από το κίνητρο της απαξιοποίησης κεφαλαίου και της κατακτησης νέων αγορών πραγμάτωσε και το τελειωτικό χτύπημα στο εργατικό κίνημα, που στοιχειώσε τις συνειδησεις της κυρίαρχης τάξης καθόλη τη διάρκεια των πρώτων σαράντα χρόνων του αιώνα μας, τότε παρ' όλες τις μορφικές διαφορές που παρουσιάζει σήμερα το φαινόμενο του πολέμου, πολύ λίγο μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η ουσία και η χρήση του έχουν αλλάξει. Από τη μια πλευρά το κεφάλαιο (διεθνικά ενωμένο πλέον και σε όλο, και μεγαλύτερο βαθμό συγχωνευμένο με τα κράτη) επιλέγει στην πράξη τους τοπικούς πολέμους ενώ από την άλλη επισειεί απειλητικά το θεαμα ενός εκτεταμένου πυρηνικού πολέμου για να εκτονώσει και να εντρεφεί τις τάξινες αντιθέσεις μέσα στα πονηγυρία των ειρηνιστικών "κινήματων". Με το "κίνηγι" των πυρηνικών εξοπλισμών οι κυρίαρχοί αυτού του κόσμου απ' ενός μεν βρίσκουν διεξόδο στην ανάγκη του κεφαλαίου για καταστροφή τεραστίων ποσών αξίας και απ' ετέρου αποπροσανατολίζουν τις μαζές χρησιμοποιώντας τη θεαματική του προβολή στο μέλλον ("το πυρηνικό ολοκαύτωμα") για να αφομοιώσουν την τάξινη αγανακτίση μέσα σε κανάλια ανώδυνων διαμαρτυριών δίχως αντίκρυσμα. Όμως το κεφάλαιο έχοντας ξεπεράσει τα ιδιωτικά χαρακτηριστικά της πρώτης φάσης της συσσωρευσης του ολό και πρρισσότερο αποκτά ενιαία συνείδηση, ολό και περισσότερο κατανοεί ότι ο πρωταρχικός του σκοπός δε μπορεί να είναι άλλος παρά αυτός της διαίωνισης της κυριαρχίας του. Τα αφεντίνα μας ξέρουν καλά πως η χρήση ενός και μόνο πυραύλου θα οδηγούσε σε πλήρη καταστροφή τον πλανήτη σερνοντας και αυτούς τους ιδίους στα εγκάρια της.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έχοντας στο πλευρό της ολό τον πολιτικό θίασο και συνεχιζοντας κατ' εξαίρετο τρόπο την παραδοχή των προκατόχων της, χρησιμοποιεί εντεχνα την απειλή ενός πολέμου με την Τουρκία για να καθυποτάξει τη δυσανεμία των εργαζομένων, για να καναλιζάρει μέσα στο καμινι του εθνικιστικού φεμματος τις αντιδράσεις στα υπερκράτινα του οράματα. Δείχνοντας επίσης ικανοποιητικές αποδείξεις για τις εκσυγχρονιστικές του δυνατότητες και στο θεαμα το ΠΑΣΟΚ συμμετέχει με ρόλο δευτεραγωνιστή στη παγκόσμια οργανωμένη παράσταση του "πυρηνικού αφοπλισμού". Την ίδια στιγμή που η εξουσία αναμασεί τους καίανες της για "εθνική ανεξαρτησία", μια έννοια που στερείται οποιουδήποτε νοήματος ακριβώς επειδή το κεφάλαιο δεν γνωρίζει συνόρα και εθνότητες, στο στρατό όπως και σε όλους τους τομείς της κοινωνίας ισχυροποιείται η πειθαρχία και η τάξη που στηρίζεται στη κυριαρχία των λίγων πάνω στους πολλούς. Το ΠΑΣΟΚ, γνήσιο παιδί της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, ριχνοντας πια το φιλελεύθερο προσωπείο του δείχνει πως ο εκσυγχρονισμός του αναγκαστικά θα προωθηθεί μέσα από την πιο απόκαλυπτη τρομοκρατία.

Αν το κράτος πιστεύει πως έχοντας διαβάλλει τους αναρχικούς στα ματία των εργαζομένων ταυτίζοντας τους με κάθε περιθωριακό τμήμα της νεολαίας, μπορεί επακολούθα να μας αφανίσει τότε του απαντάμε: οι εργαζόμενοι ήδη τ' ξέρουν και θα το βλέπουν ολό και πιο καθαρά ότι οι αναρχικοί ήταν είναι και θα είναι πάντα στο πλευρό τους, όχι σαν καθοδηγητές αλλά σαν συντροφοί ανάμεσα σε συντροφούς, όταν εκείνοι αγωνίζονται στους δρό-

μούς και στις φαιμπρικές για την κοινωνική τους απελευθέρωση.

Εργαζόμενοι,

-μπορεί το κεφάλαιο κι ο κρατισμός να είναι διεθνικά οργανωμένα αλλά το ίδιο διεθνικά θα είναι και η επαναστατική αλληλεγγύη των καταπιεσμένων μαζών.

-Η πραγματική ειρήνη που μας προτάζουν να πραγματοποιήσουμε οι νεκροί των δύο τελευταίων παγκοσμίων πολέμων δε μπορεί παρά να προέλθει μέσα από τον μόνο ηθικά τεκμηριωμένο πόλεμο: τον νικηφόρο παγκόσμιο πόλεμο των εκμεταλλεζόμενων πάνω στους εκμεταλλεζόμενους τους.

-Αν η βαρβαρότητα του ταξικού πολιτισμού φαίνεται πλέον καθαρά, όχι μόνο μέσα στον πόλεμο αλλά και σε κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής, είμαστε αποκλειστικά εμείς, οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου, που μπορούμε να τον αφανίσουμε δημιουργώντας στη θέση του τον ανθρωπινό κοινωνικό πολιτισμό, δημιουργώντας την ελεύθερη κομμουνιστική κοινωνία των λαών.

"Σήμερα όπως και πάντα ας είναι αυτή η ιαχή μας: ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ, - ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ. ΖΗΤΩ ΟΙ ΛΑΟΙ - ΟΛΟΙ ΟΙ ΛΑΟΙ".

Ενρίκο Μαλατεστά

"Αναρχική Ομάδα" από την "Ελευθεριακή Συσπείρωση Πειραιά"